

GENA SHOWALTER

KOUD
ALS
SNEEUW

Vertaling Sandra C. Hessels

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: *The Evil Queen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0593 5
ISBN 978 94 027 6008 8 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juni 2020

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN EEUWENOUDE VERHAAL

*Waarom zijn we zo dol op sprookjes? Redenen te over:
ze zijn magisch. Inspirerend. Ze zitten vol avontuur.*

En ware liefde.

Maar er zijn ook genoeg redenen om een hekel aan dit soort verhalen te hebben. Ze zitten vol verraad. Moord. Gebroken harten. Sommige personages blijven in leven, andere sterven. Hoe dan ook, iedereen moet lijden.

Ik ook. En het is een ware martelgang. Mijn naam is Everly Morrow, en ik ben de ster van *Sneeuwwitje*. Alleen ben ik niet de heldin die zo dom is om een vergiftigde appel te eten. Ik ben de slechterik. De Boze Koningin.

Je denkt dat je weet wat mijn motieven zijn. Je denkt dat ik wreed en harteloos ben. Je denkt dat je weet hoe het zit met goed en kwaad. Maar dat heb je mis.

Elk sprookje bevat een voorspelling van toekomstige gebeurtenissen, en ik speel mijn rol op voortreffelijke wijze. Niet dat er ook maar iemand is die begrijpt wat mijn doel is. Nog niet.

Maar dat komt wel. Dat komt gauw genoeg.
Daar zal ik voor zorgen.

Wees gewaarschuwd, mijn duisterlingen.
Dit verhaal is niet voor tere zieltjes...

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand
Wie is de dodelijkste van het land?

PROLOOG

*Het Woud van Enchantia
Een kijkje in de toekomst*

‘Zo, zo. Kijk eens aan.’ Een duister genoeg maakte zich van me meester en ik toonde mijn kilste, wreedste glimlach. ‘Hallo, duisterlingen van me.’

Vlak voor me stonden mijn grootste vijanden: Sneeuwwitje, de knappe prins en drie van de Zeven Dwerfen, of Protectoren. Hun handen en armen waren stevig vastgebonden door ranken van doornige klimplanten. Zonlicht filterde boven ons door een bladerdak van ivoren blaadjes heen, en overal rondom ons stonden majestueuze bomen vol vruchten en bloemen.

Het was het mooiste strijdtoneel dat ik ooit had gezien.

Met haar kenmerkende uitstraling van shock en woede probeerde Sneeuwwitje zich te verzetten en zich los te worstelen. Ik wil niet opscheppen, maar die woede had ze aan mij te danken. Voordat ze mij kende, was ze een meisje van rozengeur en zonnestrallen geweest. *Graag gedaan.*

Een voor een bogen de Protectoren hun hoofd in schaamte. *Tja,*

nu is het te laat. En die hele tijd bleef de knappe prins mij aankijken, zonder angst voor mijn toorn. Hij was dan ook een rasechte krijger, gesmeed in het vuur, en hamerslag voor hamerslag gesterkt en geslepen als de kling van een zwaard.

Rillingen gleden langs mijn ruggengraat omlaag toen ik zijn geur inademde. *Concentreer je.* ‘Mijn lieve prins. Nog maar luttele uren geleden wilde je je liefde voor mij nog bewijzen.’ Zou hij dan nu eindelijk standhouden of me opnieuw teleurstellen? ‘Kijk om je heen. Dit is je kans. Kies voor mij en je raakt haar kwijt. Kies voor haar en je verliest mij. Maar raad eens wat je niet kunt doen? Je kunt ons niet allebei krijgen.’

Sneeuwwitje had me te diep gekwetst. De pijn was zo hardnekkig, daar zou ik nooit meer van herstellen. Maar ik zou me door deze knappe prins wel laten troosten... mits hij deed wat ik van hem verlangde.

Hij gaf echter niet meteen antwoord...

Ik beet op mijn lip tot ik bloed proefde. *Kalm aan. Rustig blijven.* Wat zijn beslissing ook zou zijn, ik zou het wel overleven.

Uiteindelijk zei hij: ‘Ik hou van je, Everly, en ik kies voor jou.’ Zijn rauwe stemgeluid plaagde mijn oren. ‘Ik zal altijd voor jou kiezen.’

Een geluksgevoel begon al op te bloeien. Had ik dan zowaar gewonnen?

Toen voegde hij eraan toe: ‘Maar ik laat je haar niet doden.’

Mijn longen waren in één klap leeg en ik werd duizelig van ademnod. ‘Je houdt van mij, dus bescherm je haar? Da’s een goeie. Wil je dan voor je volgende truc misschien een konijn uit je onzichtbare hoge hoed toveren?’

Hij hief zijn kin op. ‘Ik zal je zwaard en je schild zijn. Ik zal je beschermen tot ik mijn laatste adem heb uitgeblazen... ook al ben jij je grootste vijand.’

Wat een leugen! Er was geen vijand verschrikkelijker dan zijn lief-tallige Sneeuwwitje.

Ik wilde hem de huid volschelden. Maar ik kon mijn ware gevoelens niet onthullen zonder me daarbij kwetsbaar op te stellen. En van kwetsbaarheid kan misbruik worden gemaakt. Dus streek ik mijn ge-

zicht glad. Of daar deed ik in elk geval een poging toe. Mijn spieren weigerden mijn hersens te gehoorzamen. Het deed te veel pijn.

Goed dan. Mijn gaven van illusie vormden geen tweede natuur voor me, maar ik kon de magische krachten inzetten indien nodig, zolang ik maar een verbinding had met een ander en genoeg van diens krachten kon wegsluizen.

Ik had slechts enkele minuten geleden nog contact gemaakt met een geweldige bron van macht, dus dit zou eenvoudig zijn.

Golven van hitte en energie stroomden elke cel van mijn lichaam binnen en ik kreunde. Was kracht ooit zo bedwelmend geweest? Ik wilde meer, meer, méér. Meer kracht betekende dat ik mijn dierbaren kon beschermen.

Dat had ik wel geleerd: liefde zonder kracht stond gelijk aan ellende. Kracht zorgde voor veiligheid en bescherming.

Of misschien kon ik de banden met mijn dierbaren maar beter verbreken. Geen banden, geen gebroken hart. Dan was ik helemaal onverwoestbaar.

Ik draaide mijn vinger rond en liet een sliertje magie los om de illusie van kalmte te creëren. Uitstekend. Nadat ik een geeuw veinsde, poetste ik de metalen klauwen aan het uiteinde van mijn vingers op. ‘Waarom verbaast het me niet dat je beweert mij te willen terwijl je haar in diezelfde adem verdedigt? O, wacht. Omdat je haar altijd verdedigt.’

Met ogen die griezelig adembenemend waren terwijl ze zijn innerlijke strijd uitstraalden, zei hij: ‘Zie je de ironie dan niet, mijn lieveling? Je bent van plan dezelfde misdaden te begaan als degene aan wie je een bloedhekel hebt.’

Hoe durfde hij! Ik zou nóóit zijn zoals Sneeuwwitje. ‘En dan nu het laatste nieuws,’ zei ik met de stem van een nieuwspresentator. ‘De “charmante” prins had nog lang en gelukkig kunnen leven met zijn Boze Koningin. Zij was immers het beste wat hem ooit was overkomen. Maar helaas. De dwaas dumpte haar en zij ging verder met haar leven.’

‘Jij bent het beste wat hem ooit is overkomen?’ Sneeuwwitje lachte schamper. ‘Arme, arme prins.’

Niet reageren. ‘Ja, die arme, arme prins. Een superschurk in een ontkenningfase.’

Zonder enige aarzeling zei hij: ‘Elke held is een schurk en elke schurk is een held. Het hangt er maar net van af aan wie je het vraagt.’

Daar had hij wel een punt. In de ogen van velen was ik een schurk, maar in mijn ogen... een heldin. De hele wereld zag de prins en Sneeuwwitje als helden, maar in mijn beleving waren ze twee slechteriken.

En ik zou mijn slechteriken geen genade meer schenken.

‘Ze heeft jou pijn gedaan, en daar zullen we haar ook voor straffen. Op een kalme rationele manier,’ ging hij verder. ‘Anders houden we de cyclus van geweld alleen maar in stand.’

Mijn hart maakte een sprongetje. Zouden we Sneeuwwitje dan samen straffen? ‘Vertel me meer over de straf die we zullen uitdelen.’

‘We zullen haar opsluiten in de toren om te lijden zoals jij hebt moeten lijden.’

Ik wachtte tot hij uitweidde, tot hij ook iets zou zeggen over de zweepslagen die ik moest ondergaan. Het gedwongen huwelijk met een oude man. De beledigingen die ik naar mijn hoofd heb gekregen, de simpele vriendelijke behandeling die mij is ontzegd. Maar dat deed hij niet. Natuurlijk deed hij dat niet.

‘We weten allebei dat je haar cel tot een luxesuite zult omtoveren en haar veel te vroeg weer zult vrijlaten.’ *Niet. Goed. Genoeg.* Ik vond zelf alleen een doodsvonniss passend genoeg. ‘Geef het maar toe. Je ziet haar vele, talloze fouten niet. Je bent blind.’

‘Hoe kun je... Je kunt toch niet...’ Sneeuwwitje wierp een blik op de prins en de rauwe woede verdween uit haar gezicht om plaats te maken voor pure wanhoop. ‘Ze heeft onze koning gedood en hoopt onze onderlinge band te verbreken. Je kunt haar niet steunen.’

‘Dat kan ik wel en dat zal ik doen ook.’ Hij bleef me zonder aarzeling in mijn ogen kijken. ‘Ik doe alles voor Everly – behalve haar helpen zichzelf te vernietigen.’

De opwinding gleed door me heen, maar ik vervloekte haar. Zo was het genoeg! Als iemand de macht had om mij van het juiste pad

te brengen, dan was het wel deze jongeman met zijn magische stem. Maar dat kon ik niet toelaten. Deze keer niet. Zoete woorden hadden niets om het lijf zonder de bijbehorende daden.

‘Jij hebt jouw keuze gemaakt,’ zei ik tegen hem, ‘en ik de mijne. Onze koers ligt vast.’

‘Dat is waar, maar dit zal niet aflopen zoals jij hoopt.’ In een oogwenk was Sneeuwwitje weer woedend en keek ze me vernietigend aan. ‘De voorspelling zegt dat ik weer tot leven zal komen en jou zal verslaan. En die heeft het nooit mis.’

De voorspelling was een sprookje, een sprookje een voorspelling. Sommige delen waren letterlijk, andere slechts figuurlijk. Symbolisch. En o, wat hoopte ik dat mijn dood en haar overwinning slechts figuurlijk zouden zijn.

‘Jij zult Everly geen kwaad doen,’ beet de prins haar toe, waardoor Sneeuwwitje ineenkromp.

Ik drukte een kusje op het topje van mijn middelvinger en blies het haar toe. Ooit had ik dit meisje bewonderd en ja, ik was zelfs jaloers op haar geweest. Ze was zo sterk! Maar nu? Nu werd ik vanbinnen en vanbuiten verteerd door een pure, allesverslindende razernij als ik ook maar aan haar dácht.

‘Laten we dit feestje eens even wat gezelliger maken.’ Weer draaide ik mijn vinger rond om nog een sliertje magie op te roepen.

Ik hoefde niet over mijn schouder te kijken om te weten dat de klimplanten zich hadden vervlochten tot een koninklijke troon met een kleurrijk boeket van verschillende bloeiende bloemen erboven.

Met opgeheven hoofd zwiepte ik de sleep van mijn jurk opzij en nam ik plaats.

Diverse wezens hielden zich schuil in de schaduwen vlakbij en keken afwachtend toe hoe de voorspelling zich zou laten gelden. Ik heette ons publiek welkom en riep: ‘Kom, kom er maar bij. Kom maar kijken wat er gebeurt wanneer je de Boze Koningin verraadt...’

Een voor een kropen de wezens tevoorschijn in het zonlicht en vormden ze een kring om ons heen. Chimaera’s en trollen, een-

hoorns en griffioenen, nimfen en centauren. Wat een afschrikwekkend schouwspel bij elkaar.

Maar hoeveel angstaanjagender was ik wel niet?

Onmetelijk veel. Ik wilde bijna mijn haar fatsoeneren.

De wezens kwetterden van opwinding en Sneeuwitje deinsde achteruit. De prins hief zijn kin nog hoger en weigerde zich te laten kennen, ook al had hij alles tegen zich. De protectoren worstelden met hun boeien, vastberaden hun koninklijke beschermelingen te helpen.

Mijn metalen klauwen tikten op de armleuningen van de troon. Ik verkondigde: 'Vandaag ben ik jullie rechter, jury en beul. Spoiler-alert! Jullie zijn allemaal schuldig en jullie zullen allemaal sterven. Maar laat die uitkomst ons plezier vooral niet vergallen. Er valt nog wel lol te beleven. Voor mij dan. Zullen we beginnen?'

Koppig tot op het bot deed de prins een stap naar me toe. Een handeling waar hij ongetwijfeld spijt van moest hebben toen de klimplanten hem met een ruk naar achteren trokken ze hun doorns diep in zijn polsen priemden en zijn bloed in stroompjes op de grond droop. 'Dit ben jij niet. Je verdriet heeft je geluk verdrongen, maar we kunnen het terugvinden.'

Ik dacht het niet. 'Ik ben geboren om de Boze Koningin te zijn. Het monster dat alle andere monsters vrezen. Aangewezen door het lot. Geluk is de belofte die me altijd wordt voorgehouden en die eeuwig buiten mijn bereik zal zijn.'

Hij schudde zijn hoofd en een van zijn middernachtzwarte lokken haar viel naar voren. 'Het lot heeft onze koers misschien voorspeld, net als de bijbehorende uitkomst, maar wij beslissen welke delen van het sprookje letterlijk zijn en welke slechts figuurlijk. We hebben nog altijd een vrije keuze en daar ben ik dankbaar voor. Jij bent degene naar wie ik verlang, Everly. Ik snak meer naar jou dan naar adem.'

Misschien. *Geen banden.* 'Je kunt me aanspreken met Uwe Majesteit.' Een gierende wind blies langs ons en deed de bladeren ritselen en de takken kraken. Het was een griezelige melodie waarvan ik genoot. 'Of met dierbare stiefmoeder.'

‘Het spijt me dat je gedwongen werd om met mijn vader te trouwen.’ Weer deed hij een stap naar voren. En opnieuw hielden de klimplanten hem tegen. Maar die hele tijd bleven zijn ogen smekend op de mijne rusten. ‘Woorden kunnen niet uitdrukken hoezeer me dat spijt.’

Weer een windvlaag, en nu rook ik kaneel, nootmuskaat en kruidnagel – zijn geur – nog veel sterker dan daarnet. Het bewustzijn van zijn nabijheid verhitte mijn bloed en verbrijzelde mijn verdedigende schild.

Ach. En waarom ook niet? Hij was ook mijn stoutste droom die op verrassende wijze werkelijkheid is geworden.

‘Geef me een momentje om me af te vragen of het me ook maar iets kan schelen wat jij voelt.’ Ik tikte iets krachtiger met mijn metalen klauwen op de leuning. ‘Nog een momentje... nee. Nee, het interesseert me niet.’

Zijn teleurstelling was bijna voelbaar. *Jammer, joh.*

Vastberaden richtte ik mijn blik op Sneeuwwitje, die me hooghartig aanstaarde. ‘Kom eens dichterbij, kind.’

Ik liet de klimplanten haar naar voren duwen. En ja, oké, goed. Misschien sloofde ik me een beetje uit. Een beetje maar, echt waar! Ik stond in verbinding met een oneindige bron van kracht; zij niet.

‘Laten we de gruweldaden die je vandaag hebt verricht vergeten.’ *Verslik je niet in je haat. Toon je zelfbeheersing.* ‘Je wordt ook beschuldigd van zelfzuchtigheid, hebberigheid en ongeremde stompzinnigheid. Wat heb je daarop te zeggen?’

‘Jij bent zelf schuldig. Je bent een plaag voor de mensheid.’ Ze worstelde weer, en nogal manisch, om zichzelf te bevrijden. ‘Op een dag, heel binnenkort, zal ik je levend verbranden. Precies zoals ons sprookje dat voorstelt.’

Ik hield mijn hoofd schuin en keek de prins aan. ‘En, ga je háár nog terechtwijzen?’

‘Op dit moment maak ik me voornamelijk zorgen om jou.’ Hij keek me onderzoekend in de ogen. In de hoop een glimp op te vangen van

het optimistische meisje dat hij had leren kennen? ‘Je hebt er nooit van genoten anderen pijn te doen. Ga daar nu niet mee beginnen.’

‘Doe dit niet. Doe dat niet,’ zei ik op spottende toon. Vanbinnen berispte ik mezelf: *Word nou niet soft*. ‘Je bent niet leuk meer zo.’

Maar goed, dat was ik zelf ook niet. Ooit was ik een onschuldig meisje dat dacht dat ze alles kon bereiken wat ze wilde, mits ze er maar hard genoeg voor werkte. Ooit koos ik ervoor om uit te gaan van het beste in de mens. Ooit, ja. Maar nu niet meer. Je kon je helemaal te pletter werken zonder iets te bereiken. En mensen... nou ja, die zouden zichzelf altijd op de eerste plaats zetten, ongeacht hoeveel anderen daaronder te lijden hadden.

En om te overleven moest ik hetzelfde doen. Ik moest sterker zijn. Slimmer. Krachtiger.

Alles draaide elke keer weer om kracht.

Uiteindelijk besloot een van de Protectoren iets te zeggen. Die ene aan wie ik een bijna even grote hekel had als aan Sneeuwvitje. ‘Als je dit doorzet,’ zei hij, ‘als je van deze emotionele richel stapt, dan zul je vallen.’

‘En jij kan het weten,’ beet ik terug. ‘Er is één overduidelijk feit dat jullie allemaal maar niet tot je laten doordringen.’ Ik gebaarde naar Sneeuwvitje. ‘Ik stort mezelf met liefde op een zwaard, mits ik haar ook maar kan spietsen.’

Mijn toeschouwers keken me vol afschuw en ontzag aan. De perfecte combinatie.

Ik stond op en wandelde rustig op de prins af. De zoom van mijn jurk ritselde rond mijn voeten over de grond. ‘Het Kwaad wordt niet geboren, het wordt gemaakt. Met één handeling, één gedachte tegelijk.’ Ik wachtte even als dramatisch effect. ‘Kijk maar eens goed wat je geschapen hebt.’

Sneeuwvitje beet me diverse vervloekingen toe.

Toen ik een paar passen voor hem bleef staan, liet de prins zijn blik over me heen glijden. Langzaam en op zijn gemak verslond hij me stukje bij verrukkelijk beetje – en ik vond het heerlijk.

‘Ik kijk al,’ zei hij met raspende stem. Zijn irissen vlamden op en elke spier in zijn lichaam trok aan in een plotselinge vlaag van spanning. ‘Ik wil nooit meer ophouden met kijken.’

Nieuwe rillingen werden me bijna te veel. *Verberg je kwetsbare plekken. Lach.* Beter zo. Ik liet mijn vinger langs de donkere stoppels glijden die een schaduw op zijn kaak vormden, draaide een rondje om hem heen en nam hem heel goed in me op – precies zoals hij dat al zo vaak bij mij had gedaan. Kon ik deze prachtige krijger echt vernietigen?

Hij bewoog met me mee en verdraaide de stengels van de klimplant die hem op zijn plek hielden. Nee, hij rafelde ze. Het zou niet lang duren voor hij zich had bevrijd.

‘Wil je weten wat het verschil is tussen ons?’ vroeg ik onbezorgd. ‘Ik geef toe dat ik slecht ben. Jij doet alsof je goed bent.’

De klimplant viel van hem af, en met zijn stappen naar me toe deinsde ik mee achteruit. Niet lang was dus blijkbaar nu al. Begrepen. Mijn hart ging tekeer. Uiteindelijk kon ik niet verder naar achteren omdat ik tegen een boom gedrukt stond.

De prins legde zijn handen tegen mijn slapen en hield me gevangen. Met zijn één meter vierennegentig torende hij boven me uit en zijn heerlijke brede schouders leken me te omringen. Ik genoot van elke seconde.

Als ik inademde, blies hij net zijn adem uit en andersom. We ademden voor elkaar en een pijnlijk bewustzijn van elkaar hing knetterend tussen ons in.

‘Ooit heb ik je pijn gedaan terwijl ik je juist had moeten beschermen. Daar zal ik voorgoed spijt van hebben. Maar ik heb van mijn fouten geleerd.’ Hij liet een van die grote eeltige handen naar mijn kaak glijden en streelde met zijn duim over mijn wang. ‘Jouw geluk is mijn geluk.’

Maak je los. Maak je los, nu meteen! Maar mijn ledematen waren als bevroren en weigerden me te gehoorzamen. Ik stond daar maar, aarzelend, gevangen in mijn eigen zwakte. Voor hem. Voor de gevoelens die hij in me losmaakte.

En hij was nog niet klaar! ‘Trouw met me, Everly. Word mijn vrouw. Dan maken we elkaar aan het lachen tot in alle eeuwigheid.’

Ik slikte. Technisch gezien kon ik best met hem trouwen. Mijn zogenaamde echtgenoot was dood. Maar...

Neel ‘Dit kun je niet menen,’ zei ik terwijl mijn hart sneller begon te kloppen en te bonzen tegen mijn ribben.

‘Deze onzin moet stoppen.’ Sneeuwwitje rukte aan haar boeien. ‘Heeft ze je soms betoverd?’

De Protectoren protesteerden ook, totdat ik mijn boom het bevel gaf hun mond vol te proppen met bladeren.

‘Jouw gedachten en mening worden niet op prijs gesteld,’ zei de prins tegen Sneeuwwitje. Zijn ogen lieten me geen moment los. Die intense ogen, met de langste en dikste zwarte wimpers die je ooit hebt gezien – een prachtig portret van hartstochtelijke aanbidding. ‘Zeg ja, Everly.’

Ik moet sterk zijn. Als ik het nu liet afweten, zou de zwakte die hij met zoveel gemak heeft gekweekt me alles kosten. Alweer. Ik was al te veel kwijtgeraakt. ‘Ik zeg... nee. Ik laat me mijn wraak niet ontnemen.’

Ik draaide mijn vinger in een rondje en nieuwe stengels wikkelden zich om de prins heen en trokken hem terug op zijn plek. Veel beter. Ik keerde terug naar mijn troon, maar nam nu een stuk minder sierlijk plaats.

‘Heb ik ieders volledige aandacht?’ vroeg ik.

Hij bleef onverstoord. ‘Je hebt mijn volledige aandacht al vanaf het moment dat we elkaar voor het eerst zagen.’

Negeer het plezier dat die woorden je bezorgen. Ga door.

‘Ik verklaar iedereen hierbij schuldig.’ Ik hield mijn arm opzij en opende langzaam mijn vuist. Op hetzelfde moment strekte een boomtak zich steeds verder uit om een witte appel op mijn geopende hand te leggen. De voorspelling schreef voor dat ik Sneeuwwitje zou doden met vergiftigd fruit – in elk geval tijdelijk – en dus zou ik dat ook zo doen. Alleen zou zij niet rustig slapen. ‘En dan nu het vonnis.’

Net zoals de Appel van de Boom voor een Nieuw Begin mij ooit het leven had geschonken, zou de Appel van Leven en Dood me nu vrede schenken.

‘Eén hapje,’ zei ik, ‘en je zult een eeuwigheid slapen.’

Dat was nog steeds niet voldoende. Ik schraapte met mijn klauwnagels over mijn onderarm. De wond barstte open en mijn giftige bloed vormde druppels op mijn huid. Ik verfde elke klauw bloedrood voordat ik de metalen punten in de appel stak.

In een oogwenk kleurde de halve appel rood.

Sneeuwitje beefde van angst toen ik eraan toevoegde: ‘Je zult deze giftige, giftige appel vrijwillig opeten, prinses, of anders mag je toekijken hoe ik je vrienden dwing hem te eten. Aan jou de keuze.’

De prins schokte alsof ik hem had geslagen.

Ik besepte iets: ja, ik zou hem kunnen vernietigen, zolang ik Sneeuwitje ook maar vernietigde. Misschien zou ik me daar schuldig over voelen, maar ik liet me niet van mijn pad brengen. Niet nog een keer. *Dit is gerechtvaardigd.*

Ze werd bleek en haar mond ging open en meteen weer dicht. ‘Ik zal niet... Je kunt niet...’

Ze zou wel. En dat kon ik wel.

Gelaten zei de prins: ‘Heb je dit echt nodig, Everly? Zal dit je helpen herstellen van al het leed dat we hebben veroorzaakt?’

De vragen verrasten me.

‘Zonder twijfel,’ antwoordde ik. Alleen wist ik heel diep vanbinnen dat herstellen niet mogelijk was. Ik kón niet meer genezen. Sommige wonden waren blijvend.

‘Goed dan. Voor jou, mijn koningin, doe ik alles. Zelfs dit.’ Op een of andere manier wist hij zich een tweede keer te bevrijden. Hij sprong in een oogwenk naar voren en griste de appel uit mijn hand.

Nee! ‘Waag het niet...’ Te laat.

Zijn ogen lieten de mijne geen moment los, en hij beet in de giftige appel.

*Ik zal jullie een verhaal vertellen, dus luister goed.
Maar pas op, mijn duisterlingen, er vloeit bloed.*

VANDAAG

WERELD VAN DE STERVELINGEN

O veral om me heen zaten leerlingen, allemaal aan hun eigen tafel, te luisteren naar een gastspreker die kwantumtheorie uitlegde en vertelde over Schrödingers kat.

Hij ijsbeerde voor het krijtbord en zei: ‘Als we een kat en een flesje vol gif opsluiten in een doos, kunnen we stellen dat de kat zowel dood als levend is. Een fascinerende paradox.’

Een van de leerlingen mompelde iets over de wilde kater in zijn broek, en de anderen om hem heen begonnen te grinniken. Een ander ging eroverheen met een opmerking over poesjes kijken, waar hardop om gelachen werd. Een derde jongen beweerde dat hij zijn wilde kat de vorige avond aan het verkeerde poesje had voorgesteld.

We waren allemaal (in theorie) begaafde leerlingen die (bijzonder) hoge testresultaten hadden behaald in de wetenschappelijke vakken.

Al vroeg ik me soms af hoe betrouwbaar die resultaten waren.

De gastdocent leek een glimlach te moeten onderdrukken voor hij zei: 'Dat is ongepast. Laten we even bij het onderwerp blijven.'

Onder mijn tafeltje klapte ik heel onopvallend een zakspiegeltje open en weer dicht. Niemand keek naar me. Zelfs Peter Kinds niet, de jongen die rechts van me zat en die mijn eerste en enige ex-vriendje was. De hele zomer lang waren we aan het daten geweest, maar een week geleden was het uit gegaan, op de eerste dag van ons laatste highschooljaar.

Alhoewel... als niemand op school wist dat we een stelletje vormden, was dat dan wel echt zo?

Peter had erop gestaan dat we onze relatie geheimhielden. 'Het ging de rest van de school geen zak aan,' had hij gezegd. Een leugen! Ik had de relatie inmiddels onderworpen aan een autopsie: hij wilde wel bij me zijn, maar de goedkeuring van onze medeleerlingen vond hij belangrijker.

Ik was niet populair. Hij wel. Ik was niet erg geliefd. Volgens mij straalde ik iets boosaardigs uit of zo. Ik had één vriendin, mijn tweelingzus, Hartly, maar die was beter dan een heel legioen bewonderaars. Zij zag altijd alleen het beste in mij. Peter was een footballheld en werd dus alom bewonderd.

Ooit had ik dat ook gedaan.

Open.

Dicht.

Toen hij ontdekte dat ik van fictie hield, besloot hij de held van het verhaal te spelen. Min of meer. Hij kocht bloemen voor me, zong me toe vlak buiten mijn slaapkamerraam en bracht me eten van mijn favoriete veganistische restaurant. Daar stond tegenover dat hij weigerde om me een lift te geven naar school, met me mee te lopen naar mijn lokaal of naast me te zitten in de lunchpauze. Tot op het moment dat we weer naar huis gingen, deed hij net alsof hij me niet zag staan.

Kon ik mezelf maar een trap voor mijn reet geven dat ik ooit voor zo'n oppervlakkige klojo was gevallen.

Maar het ergste van alles was nog wel dat ik het hem niet kwalijk kon nemen. Feiten waren feiten en ik was ook echt superraar. Een meisje met een obsessie voor spiegels en met last van dagelijkse waanbeelden.

Open.

Dicht.

Open.

Niet omlaagkijken. Waag het niet.

Mensen namen aan dat ik ijdel was. Dat was ik niet. Jarenlang had mijn moeder geprekeerd over de gevaren en idioterie van het uiterlijk verkiezen boven het innerlijk, verpakking boven inhoud. *Dus je hebt een knap smoeltje. Ja, nou en? Dat regelt je DNA voor je, daar doe je zelf weinig aan.*

Daar was ik het honderd procent mee eens. Of, nou... in elk geval negentig procent. Oké, misschien toch eerder tachtig procent. Het was geen ramp om van jezelf te houden. Maar ik tuurde niet uren achter elkaar in een spiegel omdat ik van het uitzicht genoot. Soms dacht ik juist dat ik... iemand anders zag. Een lief meisje dat ik de bijnaam Angel had gegeven, omdat ze me deed denken aan een engel. Ze had een bleke huid en lang donker haar. Ze droeg een baljurk, kilo's aan sieraden en leek altijd oprecht gelukkig.

De afgelopen maanden had ik meer van haar leven te zien gekregen in de spiegel. Ze gaf mandjes vol met eten aan de armen, bezocht weeshuizen en zorgde onvermoeibaar voor de zieken.

Te mooi om waar te zijn?

Als ik waanbeelden zag, kon ik daar wel mee omgaan. Ik wilde geen medicijnen slikken, want ik wilde Angel niet verliezen. Ik vond het fijn om op de hoogte te blijven van wat ze deed. Ik vond haar aardig. We hadden nooit een woord met elkaar gewisseld, maar zij stond op de tweede plaats van mijn bestevriendenlijst.

Hoe sneu was dat?

Open. Zou het kwaad kunnen om heel even te kijken?

Nee. Nee! Hou je in! Straks raakte ik mijn oriëntatie kwijt.

Dicht.

Ik was gelukkig niet de enige die raar was. Hartly tekende hele kuddes dieren en voerde heuse gesprekken met onze hond, Thor, alsof hij terugpraatte. Mam had een obsessie met alle versies van *Sneeuwwitje* die er maar bestaan en mijn stiefvader, Nicolas, trok graag een tovenaarskostuum aan en bezocht scifi-conventies.

‘Even de aandacht erbij houden, mejuffrouw Morrow.’

Ik schrok op en greep mijn zakspiegeltje steviger vast. ‘Eh...’

Meneer Wong, onze vaste natuurkundeleraar, keek me aan van achter zijn bureau. Hij was zo’n typische docent die altijd een wit overhemd en een kakibroek droeg.

Met een ripped jeans, legerkistjes en een zwart T-shirt met daarop de tekst DE APPEL VALT NIET VER VAN DE BOOM – MAAR JE KUNT ’M ALTIJD NOG GOOIEN zag ik er meer uit alsof ik een avondje ging bankhangen.

Meneer Wong had me nog nooit eerder specifiek bij naam genoemd. Dat deden er sowieso weinig. De meeste mensen waren meteen bang voor me. Hoe beter ze me leerden kennen, hoe meer hun angst toenam, al deed ik nog zo vriendelijk. Ik had het nooit begrepen, maar ik had me er inmiddels bij neergelegd dat ik er toch niets aan kon doen. Wat was er veranderd?

‘Kan onze gast rekenen op je onverdeelde aandacht?’ vroeg hij.

‘Nee, meneer, helaas niet.’ Volgens mijn moeder waren leugens de taal van schurken en was de waarheid de taal van helden. Dus koos ik er altijd voor om eerlijk te zijn. ‘Maakt u zich geen zorgen, ik kan de grote lijnen wel volgen. Maar laten we eerlijk zijn: ik ga deze informatie toch niet gebruiken in het echte leven.’

Tafels kraakten en kleren ritselden toen leerlingen zich omdraaien om naar me te kijken. Zelfs Peter, wiens blik ik ontweek... wiens blik ik voelde als een stroomstoot. Er werd druk gefluisterd.

Het nieuws over mijn ‘wangedrag’ zou zich algauw door heel South Central High verspreiden, nog sneller dan een soa. Dit was een kleine school in een kleine stad in Oklahoma waar over alles en iedereen werd gepraat.

Meneer Wong schonk de gastdocent een verontschuldigende blik. ‘En wat ben je dan wel van plan te gaan doen in je échte leven, mejufvrouw Morrow?’

‘Twee hoofdvakken, handel en economie, en dan mijn eigen bedrijf opzetten.’ Ja, ja, ik weet het. Het klonk een beetje alsof ik maar met mijn vingers hoefde te knippen en *poef!* ik had een miljardenimperium opgericht. Ik begreep heus wel dat ik er hard voor zou moeten werken en dat het met vallen en opstaan zou gaan.

Hartly zou diergeneeskunde gaan studeren en een praktijk openen vlak naast mijn kantoor.

‘Wat voor soort bedrijf?’ vroeg meneer Wong.

Ik had me nog niet echt op één idee vastgelegd. Als ik me vooral richtte op de economiekant van mijn opleiding, kon ik risicoanalyses aanbieden. Daarmee kon ik mensen precies vertellen wat ze allemaal verkeerd deden en er nog betaald voor krijgen ook. Leuk toch?

In de zomervakantie had ik elke workshop en cursus gevolgd die ik online en bij de openbare school in de buurt kon vinden.

Het was heel eenvoudig: ik moest in elk geval eigen baas worden. Dan kon niemand me ontslaan, loon inhouden of van me eisen dat ik iets deed wat ik niet wilde. Ik zou alle touwtjes in handen hebben en was dan ook zelf verantwoordelijk voor mijn succes of mislukking.

Voordat mijn moeder met Nicolas trouwde, was ze afhankelijk geweest van de welwillendheid van haar werkgevers. Hoe vaak was ze niet in huilen uitgebarsten vanwege iets wat zij deden of zeiden? Hoe vaak was ze niet onverwacht ontslagen en stonden wij weer op straat?

Dat zou ons in elk geval nooit meer overkomen. Ik zou voor ons gezin zorgen, hoe dan ook. Ja, op dit moment deed Nicolas dat. Maar wat zou er gebeuren als hij ooit op mijn moeder uitgekeken raakte, of als hij stierf?

Het was beter om zelfvoorzienend te zijn.

‘Doet dat ertoe?’ Ik ging mijn plannen niet bespreken met iemand die ik nauwelijks kende. Ik hield me van de domme, gooide mijn haar

over mijn schouder en voegde eraan toe: 'Ik ben een pre-miljonair.'
Open. Dicht.

'Natuurkunde leert ons na te denken, mejuffrouw Morrow.' De gastdocent gebaarde naar de formule die hij op het schoolbord had geschreven. 'Natuurkunde maakt het onmogelijke mogelijk en helpt ons een oplossing te vinden voor de kleinste en de grootste problemen. Leg ons maar uit waarom we daar in het echte leven niets aan zouden hebben.'

Ik was behoorlijk klaar met al die ongevraagde interesse. 'Vertelt u me alstublieft eens wat meer over de morele en ethische consequenties van dit experiment met Schrödingers kat. Ik bedoel, er is een dier dat mogelijk wel, maar misschien ook niet een gruwelijke marteldood is gestorven en dat alleen maar om iemands nieuwsgierigheid wel of niet te bevredigen rondom een vraag die hij wel en tegelijkertijd ook niet kan beantwoorden. In dit geval kostte die nieuwsgierigheid de kat z'n kop, en toch ook weer niet, maar geen van beide uitkomsten rechtvaardigt de middelen die hij heeft gebruikt om die waarheid wel en niet boven tafel te krijgen.'

Er werd gegiecheld en naar lucht gehapt en de docent tuitte zijn lippen.

Tot mijn grote opluchting maakte de laatste schoolbel van de dag een einde aan deze discussie. Leerlingen pakten hun spullen in en stonden op. Ik deed hetzelfde en stopte mijn zakspiegeltje terug in mijn achterzak.

Wat was Angel op dit moment aan het doen? Ongetwijfeld weer bezig om iemand te behoeden voor ellende. Verdorie, wat miste ik haar.

Tot mijn stomme verbazing kwam Peter naar me toe, met zijn ogen strak op mijn geboortevlek gericht. Die was felrood, zat midden op mijn pols, had de vorm van een appel en een doorsnede van ongeveer tweeënhalve centimeter. Hartly had er ook zo eentje, maar dan in haar nek.

Mam noemde ons vaak haar lieve bonum et malum. Ze had uitgelegd dat die woorden 'appelbaby's' betekenden. Misschien was dat

ook wel zo, daar waar zij vandaan kwam. Maar ik had het opgezocht en ontdekt dat het Latijn was en letterlijk ‘goed en kwaad’ betekende.

Peter had het ooit heel prettig gevonden om met zijn vingertoppen langs de rand van mijn geboortevlek te strelen.

‘Wat?’ zei ik nu stekelig als een rozenstruik.

Hij verbleekte en stormde vervolgens zonder iets te zeggen het lokaal uit. Net als alle anderen was Peter bang voor me. Hij had ooit tegen me gezegd: ‘Je bent angstaanjagend, maar dat bevalt me wel.’

‘Het huiswerk van vandaag ligt op mijn bureau,’ riep meneer Wong, en er steeg een teleurgesteld gekreun op. ‘En mejuffrouw Morrow? Denk nog maar eens goed na over wat er vandaag is gezegd.’

‘Dat zal ik doen... en niet doen.’ Ik haastte me naar het bureau, griste de huiswerkopdracht mee en snelde de klas uit.

Het was druk in de gangen waarin talloze posters met de kleuren blauw en goud waren opgehangen ter ere van de machtige Sabercats. Deuren van kluisjes zwaaiden open en sloegen met een klap dicht. Er werden honderden gesprekken tegelijk gevoerd en de spanning was voelbaar nu al die leerlingen hun tas pakten en naar de parkeerplaats renden, klaar om van het weekend te genieten.

‘Everly. Wacht.’

Ugh. Die commanderende toon, alsof iedereen maar automatisch moest gehoorzamen, herkende ik meteen. Die behoorde toe aan een van Hartly’s vele vrienden. Het meisje met de grootste kans om verkozen te worden tot koningin van het schoolbal.

Gisteren had deze Prom Queen slechts iets van duizend foto’s van haar en Peter op social media gepost met de woorden ‘Beste vriendje ooit!’ erbij. Ik had het liefst mijn ogen willen bleken met chloor en mijn hersens met schuurpapier willen bewerken.

Peter had er geen gras over laten groeien om een ander te vinden, en vond het blijkbaar geen punt dat deze relatie openbaar werd gemaakt. Verrassing.

Met een zucht draaide ik me om. ‘Ja?’

PQ stond vlak naast Peter met haar rug tegen de rij kluisjes geleund.

Ze had een donkere vlecht over een van haar schouders hangen en een flirterig mouwloos topje zat strak rond haar zandloperfiguur. Gele linten liepen kruislings over haar licht gebruinde kuiten en bleken vast te zitten aan een paar ballerina's.

Mijn ex-vriendje schonk me een ongemakkelijke blik voor hij het ineens heel druk had met zo snel mogelijk zijn boeken in zijn rugzak proppen.

Negeer de steek. De manier waarop hij me behandelde, bewees wat hij waard was en zei niets over mij.

PQ nam een ogenblik de tijd om haar moed te verzamelen voordat ze op me afliep, me even goed van top tot teen bekeek en een grimas trok alsof ze iets onsmakelijks had gezien. Boeien. Haar mening was onbelangrijk. Die deed me niets. Minder nog.

Ze speelde met haar vlecht en zei: 'Ik geef morgen een voetsnookerfeestje. Doe me een lol en geef het even door aan Hartly... al zal die er wel op staan dat ze jou op sleeptouw neemt. Ben je zindelijk?'

Ik had al vaker over voetsnooker gehoord en wilde het dolgraag een keer spelen. Spelers moesten een soort biljartbal ter grootte van een voetbal over een opblaasbiljarttafel schoppen en daarmee andere ballen in een van de vier pockets potten. Het was een soort opgepompt snooker met een menselijke keu.

Ik hield van sport, spel en mechanische puzzels. Sterker nog: ik hield van winnen. Die roes! Dat zinderende moment! Maar omdat ik de slechtste verliezer ter wereld was, wilde nooit iemand met me spelen.

Maar dat zou bij PQ thuis sowieso het geval zijn.

En daarmee zakte mijn enthousiasme alweer in.

'Hallo-o?' PQ knipte met haar vingers vlak voor mijn gezicht. 'Is daar iemand?'

Ik knarste met mijn tanden naar haar en ze reageerde geschokt. 'Impliceren dat ik een hond zou zijn is geen belediging. Honden zijn namelijk altijd honderd procent schattig.' Honden waren dol op me. Of werden dol van me. Nou ja, zoiets.